

Kar Sesleri

– Suheyla · 29 Eylül 2016

KAR SESLERİ

Herkesin gölgeleri
Bir anının içine düşerken
Ucundan tuttuğu şey yaşamdı.
Ceylanların gözlerinden
Topluyordu turuncu güneşi
Zakkum yapraklarıyla.

Gözyaşı ağırlığınca
Ölü martılar vururken kıyıya
Bulutlardan çığlıklar duyarsın
Uyutamadığın yalnızlığın koynunda
Kapasın gözlerini.

Çıplak sehirler bakma artık!
Kar yağıyor.
Kırık dökük.

Kaldırımlara düşlerin değse de
Kelebek kırıklarından tozlar toplasan da
Her şey kış yüzü kadar soluk
Ve siyah
Düşmemiş merhamete izi
Semtlerin karnında
Sancılı gebe
Zamanı kemiriyor akrep hızla.

Emziği ağzından koparılmış böcekler ilerde.
Başın önünde
Cinnetten yağmurlar boşanıyor.
Duyuyorum!
Hüzünlü
Ve kırık dökük.

Ölünün gözlerinden kalma

Bir bakışla
Gecenin kuytularına
Akıyor sesin kırılarak
Yaşanmışlıkla yıkanan yüzün
Hüzünlü
Ve kırık dökük.

Şimdi masalların kıyısında
İncir kuşlarına açılan
Kirpiklerinden iniyor
Kıpkırmızı gözyaşları
Gökten yere
Yırtılan düşler
Hüzünlü
Ve kırık dökük

Eski pencerelerden
Deniz yollarına dökülen
Cemreleri görsen
Köpüklerinde gemileri uğurlar gibi
Onlar ki yabancı
Hep yalancı yaza küskün
Gitme vaktine
Ayarlı saatleri.
Korktukça asi,gülümsedikçe hüzünlü.

Kader kadar kuyu
Keder kadar gelincik soylu
Ve kar sustu
Çıplak şehirlerin sesinde
Artık uyanabilirsin.
Süheyla Altinkaya Turan